

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 frt — kr. Negyed évre 3 frt 50 kr.
 Fél évre 5 — — — — — Egyes szám — 10 —
 Előfizetési pénzt minden külföldi: FŐ-PIACZ.
 VECSEY-HÁZ FÖLDÉSZINT a szerkesztőségbe bérmentve küldendők.
 Előfizethető helyben:
 TELEGYDI K. LAJOS és IG. CSÁTHY KÁROLY
 könyvkereskedésben a szerkesztőségnél.
 Egyébként a postahivatalok után.

Hirdetési díj:
 Ötvenhárom betűtől 5 kr.
 Nagyból terjedelmű, mint előzőekben is határozottan megjelöltéskor, alkuszert a legelőbbi ártól.
 Helyi: minden betűtől külön 30 kr.
 „Nyilatkozat” megjelölésű közlemény ötszázötven betűtől kezdve 15 kr.
 Nérvagy bérmentetlennel beküldött közlések nem vesztik tekintetét. — Ugyanazon közléseknek nem adhatunk vissza.

Az új büntető törvényjavaslat.

— Alapelvek —

Eljött valahára azon idő, a melyben hazai jogéletünk egy már régén óhajtott büntető törvénykönyv és büntető perrendtartással fog erősödni. És valóban jogi életünknek nevezetes szaka fog itt kezdődni: mert, más cultur államok példájára alkotmányunkból folyó magasotis köteleességet teljesítve mi is megtesztük a lépést a humanizmus felé. S a mi eddig apáink jó részt elhanyagoltak, mi most helyre útjuk, alkotmányos uton szentesítendő törvény által lesz megvédve az egyén jóléte, élete, vagyona, szabadsága és becsülete.

1791-ik év volt az, a melyben törvényhozóink legszentebb emberi jogaink megvédésére vonatkozó büntető codex szerkesztését elhatározták, ezt követék az 1827—1843-iki büntető javaslatok, de mindegyiknek szentesítését a törvényhozó testület munkásságát igénybe vevő elhalasztathatlan sürgős dolog megakadályozta.

1843-ik év óta teljes három tized repült el felettünk s mind e mai napig a praxis criminális szavára kellett hallgatnunk. Vajon most, midőn hazánk egére nehézfokú törnyosodtak, a több ízben megcsalott nemzeti óhajnak elég tétik-e? Vajon nem kell-e tovább is megnyugvással tőrünk az elavult széprét, nemesezt, humanizáért lelkesült nemzetjogi élet kereteibe egyáltalán most már nem illő régi intézkedéseket? Birjuk képviselőházunk határozatát, a melyben kimondá, hogy ezen nehézfokú körülmények között is ires idejét a büntető törvényjavaslat tárgyalásával óhajja betölteni. Büntető törvénykönyvünk tehát lesz, csak az most má a kérdés, hogy milyen!

Büntető javaslatunk az „igazság és hasznosság” egyesített elmélete alapján nyugszik s azt akarta volna a javaslat minden részében következetesen keresztülvinni. Csak hogy nem minden helyen sikerült. Nem például javaslatunknak a felségvétség büntetést tárgyozó részében. Nem akkor, midőn a 128. § szerinti ezen cselekmény elkövetőjére halálbüntetést szab. Ugyan kérdem, mikép lehet összeegyeztetni az „igazság és hasznosság” eszméjével a jogügyi enquette által is megtartott halálbüntetést? Hát nincs ennél egyéb eszköz a bűnös megtorlására az államhatalom kezében? És vajon megeléged-e az ezelszerűségnek s a büntetés kellekeinek? Vagy talán ezen mai kor jogéleteinek meg nem felelő borzasztó büntetésnek élet szegni azzal akarják, hogy a nyilvános akasztás helyett a javaslatunk által is elfogadott nyaklötölést hozzák be? Még ez vajmi csekély előhaladás a haladás századában.

Ugyan kérdem továbbá, hogy büntető javaslatunk akkor, midőn a felségvétség büntetése kísérletlenül is a halálbüntetést kívánja alkalmaztatni, mikép tudja ezt az „igazság” eszméjéből lehozni? Mikép lehet fellátni azon hatalmas érvet, hogy a bűnös csak annyit szenvedjen, a mennyi rosszat tett a társadalomban? Hisz

a bűnkisérő objective nem tesz annyit rosszat, mint az, a ki már a büntetést végre is hajotta. Ha nem tesz, nem is büntethető oly nagy mértékben.

Szerintünk nagyon is helyes alapelvek indult ki a javaslat, de a mint a fentebbiekből is látható, azt minden helyen következetességgel keresztülvinni nem tudta.

Fájdalommal látjuk a képviselőház eddigi tárgyalásából, hogy a javaslatot elhibázt meggyáva, elfogadván a halálbüntetést.

Több éberséget várunk!

— Az a mi híres semlegességünk. Még mindig ámitja a kormány ezt a jó magyar népet, hogy azt érezi, mit a nemzet, hogy ő a töröknek jó barátja. Gyönyörűen győződhetünk meg ez állítás valóságáról. E hóban egy görög hajó közt ki az adriai tengerparton Buvaricánál, Caslelasmus di Budua mellett, osztrák területen. Tömérdek hadiszert rakott ki, melyet a montenegróiak azután Cetinyébe szállítottak. A hajó és a kapitány nevét nem tudni, de igenis amaz egyenét, ki a szállítmányt odáig kísérte, s azután egy teherzállító hajóval visszament Triestbe. Neve: Jedovich, Cattaróbi. A dolog annál feltűnőbb, mert Buvaricában egy csapat osztrák rendes katonaság állomásozik. — Október 30-án pedig Castellastól délkeletre a lakatlan tengerparton, szintén osztrák területen történt egy másik hasonló kiszállítás 2 hatútló, 12 cm. átmérőjű ágyúval és 40 lövészteráddal. Ha ezeket olvasni, felháborodunk lelkünk. Csak rajta uraink, folytassák tovább e dolgot, háborisak, sértsék a nemzetet véris, az eredményt nem mi siratjuk meg!

— A magyar képviselőház folyvást a büntető törvényjavaslat részletes tárgyalásával foglalkozik. Rendre fogadják az eleredeti szöveget. Pártkéntek nem forognak fent. Az egy a tárgyilagosság terén marad. Ellenzéki ellenékel: ellen ép úgy beszél, mint a kormánypartii ellen, ha nézetét nem osztja. Egy szóval, a mi lehelyesebb, itt mindenki (kivéven az örökös kormánypartot), a magában jár.

Szekérutaink.

— Itt és másutt —

Ha beösmérjük, hogy a vasutak a műveltség és a világgörögalm egyik főkövetőitől, a vasutakat pedig úgy épitieni, hogy az minden falut és várost érthessen, s a lehetetlenség közé tartozik, elkerülhetlen szükséges tehát, hogy a vasut által érintetlen hagyott városokat és falukat a közeledek gyorsabb és biztonságos voltáért az országutakat sorompó környékeket és hidakat jó karban tartassuk.

Továbbá, ha az országutak fontos eséljéjé nem tekintjük, semmibe; esős nyálkás időben a vidéki lakosság útja mintegy elvágtak a városunkkal való ériakozástól; ennél fogva az ipar és kereskedelem pangása átlag érezhető.

A kereskedő, midőn üzletét megnyitja, nem csupán a városi hanem a vidéki közönség pártolására is számít; a vidéki közönség pedig legfőképpen piacunkon teheti terményeit pénzé. Más országokba ne is menjünk; említsük meg a sokkal szegényebb sorsu felvidéki saját hazánkban vagy még közelebb is jöhetünk, itt van a szomszéd N-Várad, a hol 50%-kal előbb állnak előhaladás tekintetében és ez csak ottan fejthető meg, hogy a közel kirakott stakon a vidéki közeledek gyors és biztos. Nem fettegnek hónapszámra a sártergerben, mint mi.

Nem mondóm én, hogy derűre borusa minden jelentéktlenebb országút kiközvetítésé, hanem vételessék elő egyik vagy másik forgalmának igérkező út, kiközvetés szempontjából; előlegesen ha nem is a kitűzött mező város vagy faluj építtetnék az, de legalább a város végétől levő burkolattól a külső sorom-

pókig, legalább volna értelme a vámfizetésnek. A mostani viszonyok közt a m.-périsit kivéve az a magas vámfizetés nem egyéb mint parodia azon utasok előtt a kik életveszély közt jutottak odáig.

Továbbá, a most két év alatt épített új országúti hidak a legnagyobb szegénységi bizonyítványt árulják el: mert az épen egy keskeny dűlő ut hidjához hasonló, azzal a külömbésséggel, hogy a karfa mindegyik oldalán hiányzik. Nemesebb ezóra fordítatván az egy millió költsón összegből telhetett volna nagyobb hídra is.

— Haldoklik a pápa. IX. Pius utolsó óráit éli. Az ultramonta lapok természetesen könyekkel áldoznak az esemény miatt. Mint ember, Pius mindenesetre megérdemli a tiszteletet, de mint pápa nem. Ő a csallhatatlansági tant dogmáit teré, azon tant, melynek kihirdetésére a középker lángezüsi s vasakarut pápai sem vállalkoztak. Ez által meghidegítette maga iránt a tiszteletet. Nemcsak mink — kik különben a pápaságot piusit masculunk tartjuk — hanem a catholikusok is meghotrónkóztak e felett. Ha meghal a pápa, kiáltás azt a catholikus egyház: Semmi szükség ró, lejárta magát, temessék el még emlékeztet is! Mert ha maguk nem teszik, majd a — korszellem lesz hatalmasabb!

Uj nczozás.

Debreczen, nov. végén.

Azok, a kik az 1878-ik évi uj nczozálásra, mint első korosztálybeliek vannak felhiva, vagy is a kik 1858-ik ében születtek, köztelvez vannak a kapitányi hivatal katonai osztályánál (ezelgledző Komáromy-ház) az összeírás jegyzékbe leendő fölrelét végett, a nélkül, hogy szóbeli vagy írásbeli felszólítást várnának, és tekintet nélkül arra, vajjon helybeli illetőségűek-e, vagy nem, 20 nap alatt személyesen megjelenni, vagy írásban jelentkezni; ellenkezé esetben, a mulasztás hátrányos következményeit, 1868-ik évi 40-ik törvényeikk 42-ik szakasza szerint, maguknak tulajdoníthatják.

A második és harmadik korosztálybeli, vagy is az 1857-ik és 1856-ik ében született ifjakra vonatkozólag, részint a korábbi összeírás lajstromok kiigazítása és rendbe hozása eszközöltetik, részint ott, a hol újabb sorozó járásk alakultak, ezekhez képest újabb lajstromok állítanak össze. Az ezen két korosztályban már összeírt egyéneknek tehát csak azon esetben kell jelenkezniük, ha a hadkötelezettség, vagy a tényleges szolgálat alól leendő fölmentésért kívánának folyamodni. Azonban összeírás lajstromok, a kapitányi hivatal katonai ügyosztályánál a végett tétetik ki: hogy azokat mindenki megzemléhesse, és följelethesse azoknak neveit, a kik az összeírásból bármi módon kimaradtak.

Idegen illetőségűek mind a három korosztályban összeírandók.

A ki idegen sorozó járásban tartózkodik és fontos okoknál fogva (például mint hivatalnok, vagy tanuló sat.) tartózkodási helyét el nem hagyhatja, a honossági járásbeli tisztviselőnek előlegesen lelt megkeresése, és ennek engedélye folytán, a tartózkodási hely sorozó bizottsága elé állíthatatik.

Hogy az ily megkeresések idejében megtörténheszenek, az illető felének haladéktalanul folyamodniok kell a honossági tisztviselőkhöz.

— Specialitás. Dr. Weisz, a nagyon híres „specialista orvos” (Debreczenben) csakugyan — különlegesen. Tegnapelőt „megeresztett” a hadkötelek ifjak szebei beltartalmára egy halál, hirdetés alakjában, egyédkül a „Debreczen”-ben, persze pénzért, a mint dukál.

Tegnap már lapunkon kívül jónak látta más helyi lapban is hirdetni, hogy a „Debreczen”-be „levedés” kerül szobalára szántó hirdetés.

Specialis ur! A hirdetésile nem vérdet, hanem — ön honta eszményesen. Mit akart ön azaz? — azt szerencsére a rendőrség hamarabb felfedezte, mint valaki a lépre került volna e „specialis” eljárás után.

Ija meg — kérjük — a valót a másik lapban is. S ne igyekezzék kompromittálni más azaz, hogy az ön „specialis” nevét s nevezetét azzal összeköttesse hozza.

Ha nem érti magyarátassza meg magának — híres specialitás!

Sorakozzunk!

— Itt a tett ideje. —

Debreczen, nov. végén.

Az uralkodó kormánypart gyászos működése keseritlen igazolta, hogy a hazát azon párt elvei tehetik csak nagygyvá és boldoggá, a mely állami önállóságotunkat — többi közt az önálló magyarnemzeti bankot és az önálló vámtérületet — irta zászlójára.

Ez elveket vallja a debreczeni függetlenségi párt is.

Közéledik az idő, midőn hazafiai köteleességük alkotmányos jogaink gyakorlására szólít. A jövő ében lesznek az országgyűlési s még előbb a törvényhatóságiválasztások. Ne feledjétek ezt. Ama nagy napon tartsátok figyelemben: a haza minden előtt!

Választó polgárok! Sorakozzatok minél nagyobb számmal körünkbe. Világosítsátok fel másokat is, hogy a magyar nemzet csak akkor lesz boldog, ha önállóságot, — melyért mi küzdünk, — visszaszanyeri.

Tömörüljünk, polgárok! A régi egyetértés áldott szelleme szálljon le hozzánk. Harczoljunk az eddig is egyesülten vallott régi baloldali elvek mellett, a miket mi megőrizünk híven.

Sorakozzatok körénk azon szent jelszóval: éljen az önálló magyar nemzet!

Eljenek a független, szabad gondolkozású polgárok!

A debreczeni „függetlenségi párt” választásnyája.

— BUDAPESTI HIREK. Majthényi Flóra

uj érvtől kezdve szépirodalmi heti lapot indít meg, melynek tiszta jövedelmét a török árakk fellegítésére szenteli. A magyar földhitelezést felügyelő bizottságának elnökévé az elhunyt Károlyi György helyét báró Venkheim Béla választotta meg. A királyi magánpénztárából több egyháznak segélyadományt ajándékozott. Dicsőretré méltó tett. A pesti izr. hitközség 400 forint küldött a hely. hitvallású egyháznak. Barabás Miklós jeles festőnk a jövő hó elején üli meg 50 éves festői jubileumát.

Egyházi élet.

Tiszteletli javaslat a konventhez.

A mi a rendkívüli fontosságú házassági ügyeket illeti: most már sokkal nagyobb nyomattékkal mint ezeltől, épen tíz évvel tartott egyetemes értekezletünkön tevők, határozottan nyilváníttuk, hogy a polgári házasságnak, még pedig a fakulatív, hanem általános kötelező polgári házasságnak s a polgári anyakönyveknek nemcsak a házassági, hanem a születési és halálzási esetekre vonatkozólag is a törvényhozás általi minél előbbi életbe léptetését lelkünkől óhajtuk, mert meg vagyunk győződve, hogy ezen intézmények nemcsak nem ellenkeznek, hanem teljesen összhangznak az evangéliumi protestáns egyház s a valódi kereszténység alapelveivel és érdekeivel, s ha életbe léptetésük kezdetben kevés időre némi félreértést, kellemetlenséget és zavart szülne is, de állandó idűvis hátauk nem sokára mutatkozni fogna mind a házas felek s különböző felekezeti kölcsonös bekkességére, mind a lelkipásztori hivatal valódi rendeltetésére, és tekintélyére nézve.

Mindezeket tüzetesen indokolni nem tartjuk ezuttal helyén valónak, csak azt jegyezzük tehát meg, hogy addig is, míg a kötelező polgári házasságnak törvényes behozatala elkövet-

keznek, multhatatlanul kell egyházunknak valamit tenni, és pedig már a következő zsinaton a végre, hogy a régi kánonok a házassági ügyekre vonatkozólag is hatályon kívül tétel-hessenek s hogy a lényeges dolgokban ezen ügyekre nézve is mind az öt egyházkerületünkben egyező eljárás legyen, így például egynek, és ugyanannak kellene lenni a házas felek esküformájának, a hirdetés és az esketés szabados, vagy tiltott napjait megállapító szabályoknak sat. Ugy véljük, hogy az ily szabályok nehány pontban könnyen kifejezhetők lesznek, mert magától érteik, hogy a házassági ügyre vonatkozó országos törvények a joesephina constitutio s más legfelsőbb rendeletek, mint zsinati az erdélyi ref. egyházkerület házassági ügyi sajátlagos állása is mindaddig sértetlenül fentartandók, míg a hazai törvényhozás másként nem intézkedik. Miután pedig ezen állami törvényekhez és szabályokhoz, a fentemlített egyházi szabályok csak mulkönyv értékű pótlókk gyanánt eszotoltanának, ezeknek királyi szentesítését nem tartjuk elmulthatatlanul szükségesnek.

Visszagondolva már az egybeülendő zsinatnak általunk eddig elorsolt tendenciáit, idejéről tagjainak választási módjáról, számáról, a zsinattartás költségeinek honnan való fedezéséről utazási és napidijáról, a zsinat mikénti megalakulásáról, egész szervezetről s tanácskozási rendszabályairól, s különösen az utóbbiakra vonatkozólag, rendszeresen formulázott javaslatot készíteni.

A második bizottság feladata lesz rendszeres egyházalkotmányi törvénytervet dolgozni ki.

A harmadik bizottság pedig fegyelmű törvényeket vagy szabályokat — ideértve természetesen az egyházi perrendtartást is, — és házasságiügyi pótszabályokat fogna készíteni.

Csatatér.

— Muszka-török háború.

Jaj annak, kit most ez látogatni megy! A benezregi montenegrókkal ellen Ördi pasa déli Albániából 8000 basibozukkal megy. A montenegróiak veresége biztos.

Szerbia actiója minden pillatban váratik. A mult héten már cserkesz hősök özönltek a sult hártához s megeshetik, hogy a törökök fogják a támadást megkezdeni.

Az atheni török követ arról értesült, hogy a görög és orosz kormányok közt szövetség kötöttet, s hogy Görögország actiója szainte kilitásában áll. Sőt némely forrás szerint a görög már tényleg fellépett a török ellen.

— Franciaország felebredt, mint az alvó oroszian. Az elnökséget bitorló Mac-Mahon ismét ellenszengülni akar a nemzet többségének s azt beszéli, hogy ő ismét elfoglalja a harcz és ellentámas helyét. Gambetta, ki jelenleg — istennek hála — a helyzet ura Franciaországban, az újból kinevezett miniszteriumot felszólította, hogy lépjenek vissza, s hogy congressust birjanak össze, mely itéljen az elnök által elkövetett visszaélések felett. — Az új miniszteriumot bizalmatlansági szavazattal fogadta a parlament az ő indítványára folytán. S az új miniszterium elég vakmerő volt le nem mondani s az elnök azon miniszteriumot, mely a parlamenten kívül álló elemekből látszik alakulva lenni, párfogolja s a végletekig kész e miatt küzdeni. Elvárhatjuk Franciaország méltóságától, hogy e méltatlanságot nem tűri meg.

Nanon csaplárosné.

Vig operette 3 felv. Itta Zell F. Ford. Rákosi Jenő. Zenejét szerzte Góncé Kárhárd.)

Budapest, nov. 24.

Tegnap este adták először a népszínházban Zell legújabb operettjét „Nanon csaplárosné”-t, melyet Rákosi fordított magyarra, zenejét pedig a wieseni színház karnagya Góncé szerzte. A nézőtér, mely 2—3 ezer embernek ad helyet, egészen megtelt. A nemzeti színházban ugyane napon adták elő Hugó Viktor örökségét „Hernani” Szász Károly gyönyörű fordításában, igen csekély közönség előtt. Ma mindenki a népszínházba sietett. Miért? Talán az új operette vonzotta a színházkedvelőket, vagy Soldosné egyénisége? Nem. Nem azért kért el majd minden jegy még tegnapelőt, s nem ezért árverezték tegnap este a népszínház bejárata alatti a jegyeket, adra egy karzati benvenetért 2—3 frtot. Annak máz oka az, hogy a népszínházban az operette előadását a közönség egyrésze, oly volt. Botrányt várt a közönség egyrésze, oly volt. Botrányt, mely egy szegény asszony megalázását jelölje volna fel dícsőségét. Szomorú dicsőség. A történet röviden ime ez. N. ur a „nemzeti casinó” nevében felszólította Nikó-

Lina asszonyt, a népszínház tagját, hogy hagyja el állomását, azzal indokolva szavait, hogy „neki” nem teszük a művésznő, és helyébe egy másikat akarnak Rákosiul szerződteni. Nikó Lina, hivakozott szerződésére, és azon kötelezkekre, melyekbe neki a Peastre való költözökékre került. N. ur és társai ezen segítőedő ívet bocsátottak ki, melyen csakhamar 300 frt gyűlt össze „utköltözésre Nikó Linának.”

A művésznő azonban azt nem fogadta el. Ekkor azzal fenyegettek, hogy a legelső fellépése alkalmával „kifuttyólik.” És Nikó Lina mégis maradt. Elég erőt érzett magában arra, hogy szembeszálljon a viharral. Az igazgatósság maga is félt a botránytól, és ez oknál fogva egy alsórendű szerepet osztott neki, melyben alig volt egy pár szó mondanivalója. — A közönség türelmetlenül várta a második felvonást, melyben szerepe volt Nikó Linának. A függöny felgördült lassan. A láttérben a művésznő jelent meg, lehajtott fővel, ingadozó léptekkel, arcán meglátszott a félelem, a habozás. Midőn a színterem közepére ért, egyszerre, mintegy villanyírás terén óriási tapsvihart keletkezett, minőt nem hallottak a népszínház falai tán még soha. A taps megújult csödéssé. A történet röviden ime ez. N. ur a „nemzeti casinó” nevében felszólította Nikó-

szoszu, és virágbukét repült lábái elé házregzőt tapok között. A szegény asszonyt, e nem remélt megisteltetés annyira meghatotta, hogy némán, meghajolva állt ott, arczát kezébe rejté, és zokogott. Ha társnői föl nem jöttek ajtán hull a padlózatra. — A taps nem akart szünni, megújult a felvonás közben is, és midőn a függöny legördült valódi tapsviharrá változott. Hatzor, nyolcszort hírták ki, — mindég tappsal és éljenekkel üdvözölve. A páholyok egyikéből mosolyogva nézték e lázas örömet, mely az előadás végével, a páholybérleje ellen tulzabba is esapott. Ebből megérthették az illetők, hogy a nép mindég megtudja védni jogait, és ha itél — helyesen és igazságosan itél.

A darab meséje csinos és érdekes.

XIV. Lajos francziz király egy alkalommal vámszatról jöven. betért az „arany bárány” című csapszékhébe s szomjas lévén, kért egy ital bort, mely oly jól esett a nagy királynak, hogy még egy pohárral megírott belőle. Ezzel megalapította az „arany bárány” szerszénét, mert a csapszék híres lett, fölkapták s dívat lón odajárni. A loragokat és fiatal apró-

dokat, nemcsak a király iránti hódolat és a jó bor, hanem Nanon a fiatal csaplárosné szép szeme is vonzotta, ki körül sokan forgolódtak, de sikertelenül. Mert Nanon egy ifju dobost szerettet Quigardot.

Quigard azonban nem igazi dobos, hanem a király első kamarása, D' Aubigné márkis. Maitenon asszonyt unokácssa s a híres Nannon de l'Enclaus egyik kedvese. Alruhában járt a szép csaplárosnéhoz, ki hitt neki, s öszsze is hitva egy alkalommal a rokonságot kegyelmező fogóra. A márkist, e kelezéséből leleményesége szabadította ki. Egy tisztel ugyanis, elfogadta magát az összegyűlt násznap közepett, mint oly egyént ki párbajt vívott. Az pedig halálos büntetés alatt ítvott.

A második felvonásban D' Aubigné csakugyan vív párbajt, — a harmadikban pedig Nanon, ki Maitenon asszonyhoz jött felkérőedő ext közbenjárásra a királynál dobosba ügyében, magával XIV. Lajossal találkozik itten, s egy igen kedves jelenetben kieszközli kedvese számára a kegyelem levelet. Ezzel sietett is azonban a kaszárnyába, hol perze Quigard dobosról mitem tudnak.

E közben kiderült a márkis párbaja s már éppen szólni akar, midőn Nanon megjelen a

kegyelem levéllel, Maitenon asszonynál, hogy mentse meg vele unokáccsát, mert az ő dobosa — ugymond — ránezve meghalt.

E nagy szerelme meghatja a büszke márkist s bevallja Nanon előtt bűnét, nől veszi a csaplárosné. Ezzel végződött is a kedves meséjü operette, mely ha nem énekelének benne mindenlepten, vigjátéknak is beillenék.

Sok kedves dall van benne. Szépek különösen a „Lajos csókja” és a Gaston apród bohó csapletje. Zene tekintetében az operette nem áll oly színvonalon mint Lequec hasonművei, de szövegére nézve kitűnőbb.

D' Aubigné Kápolnai. Marsillacot Solymosi szemlélyesít, míg Nimon de l'Enclaus Sziklai Emília játszotta. Együd (XIV. Lajos) (Thanyi (Bombardini), Komáromi Mariska (Gaston) ugyanezen játszottak.

Az előadás majdnem 11 óráig tartott s lezárára egyes hibákat, szépen sikerült. Az érdem oroszlanrészre, bizonyos Soldosné t illeti, ki utánzatlan alakítással játszott. Kedves, elbűvölő volt, mint mindig.

Pataky Árpád.

Ájsebész.
 J. J.
 gaszmester.
 272 7—10
 kerint.
 tere Bazár-épület.

örökös könyvnyomdájában.

